

ganske forbi. Nu finder man, at det er saa overordentlig rigtigt kun at anvende de gamle Hartkornsskatter som Maalestok for Lettelsen og saa overordentlig rigtigt at gaa netop den Vej, som man for saa vidt bebrejdede Kommissionen, at den vilde gaa. Jeg ser deri kun en glædelig Erkendelse af, at den Maalestok, hvorefter Kommissionen ønskede at lette Skatteyderne deres Byrde, var fuldkommen rigtig og forsvarlig. Jeg tror imidlertid, at det fremdeles i vide Kredse af Befolkningen vil foretrækkes, at Skattelettelserne ikke fuldt ud gaa efter de gamle Hartkornsskatter, men at der fremdeles aabnes Adgang til, at særlig trængende Kommuner kunne nyde et forholdsvis stort Bidrag. At de kunne trænge til noget saadant, har baade Ministeren og Landstinget erkendt gennem Forslag om Tilskud til Kommunerne. De have for en forholdsvis ringe Del af det Beløb, det drejer sig om, søgt opstillet en anden Maalestok, der skulde være retfærdigere. Jeg ønsker saa vidt mulig under Forhandlingen af det øverst paa Dagsordenen staaende Forslag at holde mig til det og det næste, som staar i meget nær Forbindelse dermed, men derimod saa lidt som muligt at tale om Forslaget om Statstilskud til Kommunerne og om Forslag til Forandring i Reglerne for Kommunekat. Jeg forbeholder mig, naar disse Sager komme til Forhandling, at udtale mig nærmere derom. Jeg har saa meget mere Grund dertil, som det sidstnævnte Forslag i dette Øjeblik er til Forhandling i Landstinget, saa at man ikke med fuld Sikkerhed kan vide, hvorledes dets Udseende vil være, naar det kommer hened. Med Hensyn til den Tanke, der er fremsat saavel i Ministeriets som i Landstingets Forslag om Statstilskud til Kommunerne skal jeg sige, at selv om der kunde være noget i den Tanke, Raisonnementet hviler paa, er det ført ud i Livet paa en Maade, der slet ikke er konsekvent. Naar Forslaget om Statstilskud til Kommunerne kommer til Forhandling, skal jeg, som sagt, nærmere udvikle dette.

Hovedformaalet med Kommissionens Forslag, for saa vidt Skattelettelser angaar, var at skaffe Skatteyderne en direkte Lettelse i Kommunalskatterne. Landstingets Forslag gaar ud paa noget andet, nemlig at skaffe Skatteyderne direkte Lettelse i deres Statsskatter. Hvilken af Delene der er den rette, kan der naturligvis strides om; men for mig staar det unægtelig saaledes, at den Reform er den bedste, som den største og højeste Grad udligner det

Tryk, hvormed de nubestaaende hvile, og i retfærdigst mulig Grad fordeler Skattebeløbet omkring paa Skatteyderne saavel i Land som i By. Landstingets Forslag gaar, som sagt, ud paa at ophæve de nuværende Statsskatter, men det bliver ikke staaende derved, det vil tillige paalægge faste Ejendomme ny Skatter. Den principielle Forskel mellem Kommissionens og Landstingets Forslag paa det Punkt er, at Kommissionen i den maaske urigtige Formening, at man ikke i Øjeblikket magtede at komme de nubestaaende Skatter til Livs i fuld Udstrækning, har ladet en Del af dem blive staaende som Skatter, hvis Beløb umiddelbart tilfalder Statskassen, medens Landstingets Forslag helt vil ophæve de nuværende Statsskatter og sætte ny Skatter paa faste Ejendomme i Stedet. Naar Skattekommissionen har ladet en Del af de nu bestaaende Statsskatter blive staaende som Indtægtskilder for Statskassen, har Grunden simpelthen været den, at man gik ud fra, som jeg allerede har nævnt, at man i Øjeblikket ikke kunde naa videre, men at man turde haabe, at man i Tidens Løb, naar først Skattereformen var gennemført, fra alle Sider vilde kunne naa til en Erkendelse af, at man ogsaa burde lade den sidste Rest af disse Skatter fare. Landstingets Forslag vil, som sagt, ogsaa afgøre Spørgsmaalet om den sidste Rest af disse Skatter, men ikke afgøre det paa den Maade, at man uden videre lader disse Skatter fare, men paa den Maade, at man lader denne sidste Rest af Skatterne fare og til Gengæld udskriver en større Skat paa de faste Ejendomme. Ved en Sammenligning mellem Skattekommissionens og Landstingets Forslag er der endelig en iøjnefaldende Forskel, som jeg allerede her finder det rigtigt at fremhæve. Det er den, at ved Behandlingen i Landstinget er Tiendeafløsningsloven fuldstændig forsvunden. Den ligger i Landstingets Udvalg, men man ved ikke, om den kommer, eller hvorledes den kommer, indtil videre er den fuldstændig forsvunden. Men det er dog, det tør jeg sige, af alle de fire Lovforslag, der ere komne her fra Folketinget, det Forslag, man fra alle Sider inden for Landmændenes Kreds sætter størst Pris paa. Det er det af alle fire Lovforslag, man allernødigt vilde undvære; det er den Lov, uden hvilken en hvilken som helst Skattereform, hvad enten den bliver ordnet efter Skattekommissionens eller Landstingets Principper, vil blive anset for at være ufuldstændig eller i højeste Grad utilfredsstillende. Det maa